

Παράνοια, κατασταλτική μανία και νεκρανάσταση του Φράνκο στη Μαδρίτη!

Ενώ ο φετινός χειμώνας υπόσχεται
μια άνοιξη από τα παλιά

Του Γιώργου Μητραλιά

Καταιγισμός σημαδιακών πολιτικών εξελίξεων που μπορούν να αλλάξουν την ιστορία, μεταμόρφωση του πολιτικού τοπίου, χιονοστιβάδα γεγονότων που εγκυμονούν τους μεγαλύτερους κινδύνους, αλλά ταυτόχρονα και άλλων διαμετρικά αντίθετων, ο φετινός ισπανικός χειμώνας φοβίζει καθώς υπόσχεται μια συνέχεια που μοιάζει να έρχεται από το πιο τραγικό παρελθόν!

Δυο είναι τα (αλληλένδετα) γεγονότα που σφραγίζουν την ακραία επικινδυνότητα αυτού του ισπανικού χειμώνα: *Η ελεύθερη πτώση, ουσιαστική διάσπαση και οριστική (;) χρεοκοπία του Podemos στα αριστερά και η εκτόξευση στα ύψη του Vox στα δεξιά μιας ήδη ακραίας ισπανικής δεξιάς!* Και πριν απ'όλα, αυτό το νέο κόμμα από τα παλιά, το Vox που προκάλεσε σοκ με το εκλογικό του αποτέλεσμα στις πρόσφατες εκλογές της Ανδαλουσίας, αλλά που προκαλεί τώρα ακόμα μεγαλύτερο σοκ με τα ποσοστά σε εθνικό επίπεδο που του δίνουν όλες οι δημοσκοπήσεις. Ποιά ποσοστά; Αρκετά για να βρίσκεται πια σε απόσταση αναπνοής από το Podemos και να μεταβάλλεται σε απόλυτο ρυθμιστή των αυριανών κυβερνητικών ισορροπιών στη Μαδρίτη.

Κόμμα του 0,3% ή 0,4% μόλις πριν από ένα χρόνο, το *Vox* καλπάζει σήμερα με “σημαία” του 2-3 απλά και εντελώς εύγλωττα

συνθήματα: Να βομβαρδιστεί η ...Βαρκελώνη των Καταλανών που τολμούν να επικαλούνται το δικαίωμά τους στην αυτοδιάθεση, να εκτελεστούν οι Καταλανοί πολιτικοί κρατούμενοι που είναι σήμερα φυλακισμένοι, και να καταργηθεί ο νόμος που τιμωρεί τη βία κατά των γυναικών! Και όλα αυτά **στο όνομα της επιστροφής στη “χρυσή εποχή” της δικτατορίας του Φράνκο και των εκτελεστικών της αποσπασμάτων!**

Πάντως, το Vox δεν πρωταγωνιστεί μόνο στην πολιτική ζωή της Ισπανίας. Πρωταγωνιστεί και σε ένα **τεράστιο σκάνδαλο** που έχει τα φόντα για να συγκλονίσει και τη διεθνή πολιτική σκηνή παρόλο που -“παραδόξως”- δεν έχουμε δει, προς το παρόν, να μιλάει για αυτό κανείς έξω από τα ισπανικά σύνορα. Όπως αποκαλύφθηκε, το Vox έλαβε για τις εκλογές του 2014 μεγάλη οικονομική ενίσχυση (800.000 ευρώ) από τους...**Μουτζαχιντίν Χαλκ της Μαριάμ Ρατζαβί**, ένα κόμμα/σέχτα που αντιπολιτεύεται ένοπλα το καθεστώς της Τεχεράνης και στηρίζεται εδώ και χρόνια φανερά από τις υπηρεσίες των ΗΠΑ και των στενών συμμάχων τους. Ποιανού ήταν τα λεφτά; Σύμφωνα με τις “εξομολογήσεις” των πρωταγωνιστών της υπόθεσης, τα λεφτά ήταν της... Σαουδικής Αραβίας. Και φυσικά, γεννιέται το εύλογο ερώτημα: Μήπως άραγε βρισκόμαστε μπροστά σε ένα **νέο σκάνδαλο “Κόντρα Γκέητ”**; Μήπως δεν είναι μόνο το Vox, αλλά και άλλα ακροδεξιά κόμματα ανά τον κόσμο που χρηματοδοτούνται μέσω της οργάνωσης της Κας Ρατζαβί; Αυτής της Κα Ρατζαβί που τόσο αρέσκεται να φωτογραφίζεται περιστοιχισμένη από πρώην αρχηγούς της CIA και συμβούλους του προέδρου Τραμπ που “φιλοξενεί” τακτικά στις ποικίλες

δραστηριότητες της οργάνωσής της...

Όμως, την ίδια ώρα με την απογείωση του Vox, στο άλλο άκρο του πολιτικού χάρτη **το Podemos καταρρέει και διασπάται**. Καμιά έκπληξη για τον γράφοντα που προειδοποιεί από το 2015 (!) για την καταστροφική εξέλιξη που θα είχε αυτό το κόμμα που ιδρύθηκε κάποτε για να εκφράσει στο πολιτικό επίπεδο την Ισπανία των τεράστιων και τόσο ριζοσπαστικών κοινωνικών κινημάτων, που δυστυχώς δεν υπάρχουν πια. Τι έφταιξε; Έφταιξε ο πρωτοφανής αντιδημοκρατικός αυταρχισμός και ο άκρατος παραγοντισμός της ηγετικής “παρέας” Ιγκλέσιας-Ερεχόν, η μόνιμη προσφυγή σε τακτικισμούς και λοιπά “μεταμοντέρνα” κόλπα και κολπάκια που αντικαθιστούν τις όποιες προγραμματικές δεσμεύσεις (που εξάλλου, κατέληγαν πάντα στο κάλαθο των αχρήστων), τα συνεχή ζιγκ-ζαγκ στο όνομα της πάσει θυσία αναρρίχησης στην εξουσία/κυβέρνηση και αλίμονο, η θυσία των πάντων (κινημάτων ή ακόμα και κομματικών οργανώσεων) στο βωμό των εκλογικών αποτελεσμάτων, με αποτέλεσμα την **σταδιακή αποστέωση του Podemos και τη μετατροπή του σε ένα καθαρά εκλογικό μηχανισμό με παλαιοκομματικά χαρακτηριστικά**.

Και έτσι φτάσαμε τώρα στο αναμενόμενο τέλος διαδρομής που βλέπει το δίδυμο Ιγκλέσιας-Ερεχόν να διασπάται με το χειρότερο, δηλαδή απολίτικο, τρόπο, με τον μεν “αριστερότερο” Ιγκλέσιας να παραμένει προσκολλημένος στη σοσιαλδημοκρατία και τον πρωθυπουργό της Πέδρο Σάντσες, αποβλέποντας -όμως μάταια- σε μια υπουργική πολυθρόνα, τον δε δεξιότερο Ερεχόν να παίρνει το δικό του δρόμο (έξω και ενάντια στο Podemos) και να προσβλέπει ακόμα και στο διάλογο με τους ακροδεξιούς...Ciudadanos, προκειμένου κάνει παιχνίδι στην κεντρική πολιτική σκηνή. Με άλλα λόγια, **συντρίμμια και θρύψαλλα, σχεδόν γενική απογοήτευση**

και αποθάρρυνση και -αλίμονο- ορθάνοιχτος ο δρόμος για τους νοσταλγούς του Φράνκο. Και αυτό ανεξάρτητα από τις οποιεσδήποτε “επανασυγκολλήσεις” της ανεπανόρθωτα ραγισμένης ενότητας της ηγετικής ομάδας του Podemos, που είναι τώρα σε εξέλιξη...

Και όλα αυτά την ώρα που η κυβέρνηση του σοσιαλδημοκράτη (PSOE) Πέδρο Σάντσες, που δεν διαθέτει κοινοβουλευτική πλειοψηφία, μπορεί να ανατραπεί ανά πάσα στιγμή καθώς η ύπαρξή της εξαρτάται από την ψήφο ανοχής των ανεξαρτησιακών κομμάτων της Καταλωνίας, που δηλώνουν πάντως ότι η ανοχή τους έχει φτάσει στα όρια της. Γιατί; Μα, επειδή **ο κ. Σάντσες και η κυβέρνησή του θέλουν μεν την ψήφο των Καταλανών ανεξαρτηστών αλλά εξακολουθούν να κρατούν φυλακισμένους (χωρίς δίκη) τους δημοκρατικά εκλεγμένους ηγέτες τους,** ενώ ταυτόχρονα εντείνουν και την καταστολή στην Καταλονία. που παίρνει πια τρομερές διαστάσεις: Δήμαρχοι, δημοτικοί σύμβουλοι, διανοούμενοι, καλλιτέχνες, και δεκάδες “ανώνυμοι” Καταλανοί πολίτες συλλαμβάνονται, κρατούνται -και συχνά ξυλοκοποούνται άγρια- χωρίς καν κάποιο ένταλμα σε ένα νέο και μεγαλύτερο κύμα εντελώς αυθαίρετης και προκλητικής καταστολής μόνο και μόνο επειδή υποστηρίζουν ειρηνικά το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση του καταλανικού λαού! (1)

Φυσικά, δεν είναι διόλου τυχαίο ότι όλα αυτά συμβαίνουν λίγες μέρες πριν αρχίσει στη Μαδρίτη η δίκη των Καταλανών ηγετών που κατηγορούνται ότι οργάνωσαν το -ιστορικό πια- δημοψήφισμα της 1ης Οκτωβρίου 2017. Ένα δημοψήφισμα που σημαδεύτηκε από την επίδειξη πρωτοφανούς βίας και βαρβαρότητας από μέρους της αστυνομίας (Guardia Civil) που έσπαζε με βαριοπούλες πόρτες και παράθυρα σε εκλογικά κέντρα, άνοιγε εν ψυχρώ τα κεφάλια ακόμα και υπερήλικων ψηφοφόρων και έστελνε τελικά στο νοσοκομείο πάνω από 1.000 Καταλανούς πολίτες επειδή αυτοί είχαν το θράσος να θέλουν να ψηφίσουν. Φυσικά, είμαστε εκατομμύρια τηλεθεατές σε όλο το κόσμο που θυμόμαστε το σοκ που προκάλεσαν εκείνες οι σκληρές αστυνομικής βαρβαρότητας, που εξάλλου παρακολουθήσαμε ακόμα και σε ζωντανή μετάδοση με τα

ίδια μας τα μάτια. Και είναι ίσως και για αυτό το λόγο που είναι περισσότερο και από **εξωφρενική η δήλωση που έκανε πριν από ημέρες στις Βρυξέλλες ο υπουργός εξωτερικών της σημερινής ισπανικής κυβέρνησης Τζόζεπ Μπορέλ ότι αυτές ακριβώς οι εικόνες ήταν “ψεύτικες” (falsas)**, ότι οι τραυματίες “ήταν μόνο δύο” ή ότι για αυτή τη “ψευδή πληροφόρηση” ευθύνονται ιστοσελίδες... στη Ρωσία και στη Βενεζουέλα!

Από πρώτη άποψη, τερατολογίες σαν και αυτές της παραπάνω δήλωσης του κ. Μπορέλ μπορεί να είναι για γέλια, όπως εξάλλου γέλιο προκαλεί η επίσημη

απάντηση της κυβέρνησης Σάντσες σε κοινοβουλευτική ερώτηση σχετικά με τις κατασχέσεις από την αστυνομία των ρούχων ή άλλων υφασμάτων κίτρινου χρώματος (φουλάρια, εσάρπες, μπουφάν...) έφεραν οι Αργεντινοί οπαδοί των ομάδων Μπόκα Τζούνιορς-Ρίβερ Πλέιτ στον τελικό του κυπέλου πρωταθλητριών Λατινικής Αμερικής (Copa Libertadores) που έγινε στις 9 Δεκεμβρίου στη Μαδρίτη. Στη γραπτή απάντησή της, η κυβέρνηση Σάντσες τονίζει λοιπόν με κάθε σοβαρότητα ότι οι κατασχέσεις έγιναν επειδή όλα αυτά **τα κίτρινου χρώματος φουλάρια, εσάρπες και φανελάκια συνιστούν... “προφανή κίνδυνο για την ασφάλεια” (evidente riesgo para la seguridad)**! Και όλα αυτά τα παρανοϊκά επειδή είναι κίτρινο το (απαγορευμένο) χρώμα που χρησιμοποιούν οι Καταλανοί για να εκδηλώσουν την αλληλεγγύη τους στους δημοκρατικά εκλεγμένους φυλακισμένους εκπροσώπους τους...

Στην πραγματικότητα, αυτή η ισπανική κρατική παράνοια και κατασταλτική μανία δεν είναι για γέλια επειδή είναι χαρακτηριστικό στοιχείο των μόνιμων άγριων διαθέσεων της Μαδρίτης απέναντι στον ατίθασο καταλανικό λαό και προάγγελος των μεγάλων κακών που θα ακολουθήσουν. Εξάλλου, ο **Χοσέ**

Μαρία Αθνάρ, πρώην πρωθυπουργός, πνευματικός πατέρας του νυν ηγέτη του Λαϊκού κόμματος **Πάμπλο Κασάδο** (που την επαύριο του δημοψηφίσματος, βγήκε από την αφάνεια υποσχόμενος στον τότε Καταλανό πρωθυπουργό Κάρλες Πουτσοντεμόντ ότι θα έχει την τύχη του -επί ένα μήνα βασανισμένου και τελικά δολοφονημένου από τους φασίστες- προκατόχου του Λουίς Κουμπάνις), και μέγας εγκωμιαστής και θαυμαστής του “φύρερ” του Vox, είναι εντελώς σαφής. Μιλώντας μόλις την περασμένη Δευτέρα, σε κλειστή συνάντηση της αφρόκρεμας των Καταλανών και Ισπανών επιχειρηματιών, ο κ. Αθνάρ τάχθηκε υπέρ της μόνιμης κατάργησης της κυβέρνησης και του κοινοβουλίου της Καταλονίας, δηλαδή τάχθηκε υπέρ της κατάργησης της καταλανικής Αυτονομίας, αλλά και των καταλανικών σχολείων και των καταλανικών ΜΜΕ (τηλεόραση, ραδιόφωνα,...), ενώ συνέστησε την αντιμετώπιση των Καταλανών με την μέγιστη “αυστηρότητα”. Προσοχή λοιπόν, επειδή ο κ. Αθνάρ δεν είναι σήμερα όποιος κι όποιος. Παρουσιάζεται και είναι ο **“νονός” μιας προσεχούς τριμερούς κυβέρνησης Λαϊκού κόμματος-Ciudadanos-Vox**. Στ’αλήθεια, ποιος είπε ότι η σημερινή Ισπανία δεν έχει καμιά σχέση με εκείνη του 1934 ή ακόμα και του 1936;...

Σημείωση

1. Βλέπε το αμέσως προηγούμενο κείμενό μας για αυτό το θέμα:

<https://www.contra-xreos.gr/arthra/1335-catalonia--independecia.html>

Πηγή: contra-xreos.gr